

Max Catto: FEIGDARFUGLAR

(Framhald)
Tann øði, ið knappliga reisti seg í tí djúpa málinum, fekk meg at øtast. »Mikið hava vit strítt fyrri at fáa tygum oman aftur.« hótti hann murrandi — og eg varnaðist hvussu aksla-spengurnar kreptu seg undir minari hond. »Ein maður, ið kom at hjálpa tygum, er deyður, ein maður, tygum virðu litið um, men tann maðurin var vinur min.«

Eg hugdi bangin upp í ta sveitta, tusnaða andlitið — hetta var sum ein annar faðir Doonan, ið var svartur, men lika besettur. »Vit skulu nokk fáa tygum oman,« segði Charlie treiskandi, »tykkum øll, men fyrst av øllum óvitarnar. Síðan gera tygum við liv tygara, hvat tygum lystir — tað kemur mær einki við, hvat tygum gera við tað. Men inntil tá, skulu tygum ganga.« Og hann skrykti meg við ser.

Eg skilti, hvat ið baggaði honum. Hann mátti hava okkurt afturfyrri ræðuliga deyða Marcel.

So smokkaði eg niður so við og við. Eg minnst ikki, at eg datt — tað einu lotuna stóð eg upp og niður, í næstu lá eg við-opin og stardi hált í ørviti upp í reyða, ovursinta andlit faðir Doonans. Tjúkki armur hans kom og tók meg og skrykti meg uppaftur: hásur, hvæsti hann: »Gakk nú — gakk — gakk nú!« Hann tók hetta uppaftur og uppaftur sum fjákuta messu. Hann helt um akslar minar og hevði meg undan sær. Bein míni funnu stigið av sær sjálvum, eg

skimlaði frameftir sum drykkju maður, ið verður koyrdur út av ovdrykkju ... eg hevði tó so mikið skil, at eg bar hatur til hann, meg koyrdi út, til henda prest, ið nýtti trúgv sína til koyril móti neyðars ryggi minum.

So gekk eg undir liðini á honum og styðjaði meg tungliga til hansara, og øll hini klóradu seg frameftir sum meyrur á tí mána ljósu bergssíðu; óvitarnar slørðu alt meira og meira, og Fro bishar og fyrstøðukvinnan noyddust í heilum at beina tey aftur. Og knappliga fór undirgrundin eisini at latast full at vera sum eg sjálvur. Hon ald-aði og dandaði. Ropini frá oynni vóru ikki at siga frá. Tað sum nú hendi var, at alt fjallið sum tað var, fór í tvínarar. Tað sprakk mitt í sváildeymi og sendi skýggj av gløðandi gróti og langar tungur av gulum eldi upp móti himli.

Gosholið líktist nú ikki aftrat sum onnur tilik. Tað var bert stórir óslættur klumpur av sprongdum evni og onkursað-nis stóð stuttur eftir; dumsið av fallandi klettum gjørdi, at verð-öldin skalv á øllum tí partinum vit vóru á. Náttúran kann leika hin stórbæra sjónleik, tá ið hon er í ringasta lagi.

Hvat nyttar tað at renna nú? Men kortini ljóðaði tað heilt náttúrligt, tá ið prestatápuling-urin helt fram: »Rennið,« rópti hann.

Forpínd, styttu vit okkum saman oman gjøgnum hallan. Nú bar beint oman, brattlendi var, nú kundi eingin ivi vera

um, at vit nærkaðust málinum. Vit vóru sum sjólatnir á flak-anum, ið hoyra brimdundi í fjarleikanum — ta ódnina, ið fer at beina fyrri teimum. Grót-regnið frá tí nú heilt pettaða fjallinum dýkti í heilum niður-yvir okkum — men rakti illa, gløðandi nykbrandar fuku yvir okkum og mundu nú næstan hava gjørt av við byin. Smá-eldar kyndust her og har.

Stoplandi, skundandi fóru vit og søu eldin mennast alt meira og meira. Vit vóru innstongd.

Fyrstøðukvinnan gekk vingl-andi framman fyrri mær, snáv-aði og datt og ikki í vakrasta líki. Eg fylgdi henni eftir og lá og gapaði, kikkandi eftir ondini av móði.

Børnini trillaðu omaneftir sum talvfólk. So var faðir Doon-an uppi yvir fyrstøðukvinnuna. »Vit hava so knappa tíð,« segði hann, vit noyðast at halda fram.«

Aftur kom fortið hennara í ljósmála, tá ið hon svaraði, í hæsi: »Far til helvitis. Eg leggi einki í tað.«

»Tað lýsur um tríggar timar. Lat okkum ikki drála á.«

»Eg orki ikki meir. Eingin er mentur meira. Óvitarnir eru fyrilagstir.«

»Eitt litið orka teir enn,« helt hann fram treiskur. »Teir skulu liva longri enn. Hjálp mær at fáa teir í gongd.« Hann titraði á málinum.

»Tygum krevja meira av okk-um enn vit kunnu útrætta.«

Sveittahendur hansara tóku meg um akslarnar: Hjalpi børn-inum. Komið nú. Upp við tyg-um.«

»Støðga mær eitt sindur.« Eg kikkaði eftir ondini.

»Um eitt bil er tað kanska ov seint. Guð hevur verið okkum

náðugur higartil. Tað eiga vit at gleðast um. Kom nú upp.«

Faðir Doonan fekk meg aftur upp at standa, og eg datt beint á hann sum orur drykkjumaður. Harry Frobisher kom stik-andi. Atti eg henda blýðskapin á? Hann beyð mær okslina at styðja meg við. Varrar hans vóru sundurstoknar; hann setti reiðarmann sin betri til rættis og teskaði mær inn í oyra: »Tygum verða at liva so leingi, at eg fái ein litlan frá tygum.« Hetta var ikki mikil uggi.

Og meðan eldurin breiddi seg í smáskóginum rundan um okk-um, meðan tann sprongdi fjalla toppurin rasaði í uppreisn og oyggin var sum kvett av um tvöran, togaðu tey okkum við makt upp úr grasinum, ein og ein, fyrst meg, so fyrstøðukvinnuna, seinast børnini. Onkursvegna fingi teir okkum upp at standa, bæði Doonan og Charlie og Frobisher, og teir fingi okkum í fylking, enn eina ferð.

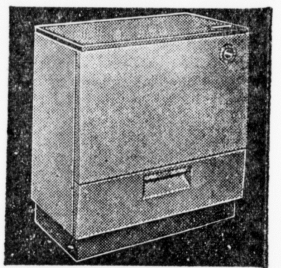
So rópti presturin aftur: »Rennið! júst sum tað skuldi verið kapprenning í sunnudags-skúla. Eingin bjóðaði til, eingin hugsaði um at tað var gjørligt. Men vit hvukku frameftir. Vit syftust oman gjøgnum liðina flokkur av óvandum hermanna-næmingum í heri teirra glataðu. Charlie var á odda — eg hóm-aði risabulin langt frammi — men hin verstí ápritarin var aftanfyrri okkum, sum orur mað-ur dýkti faðir Doonan í heilum á okkum og rópti og deildi ... Eg bar hatur til hansara.

Og hvørja ferð tann tjúkki, sveitti nevni tók í meg og lyfti meg uppaftur á tey svikjandi bein, hevði eg bestan hugin at spýta hann mitt í andlitið. Men

eg átti ikki so mikið sum spýtt í munni minum. »Gangi, gangi« hvæsti hann mær í oyra, og tann harða, náðileysa hondin togaði í meg — og so fór hann eftir fyrstøðukvinnuni og gav henni somu skál, og hagani til óvitarnar og fekk útmoddu smáu bein teirra at fjakka long-ri fram, longri fram.

(Framhald)

HESS-O-DAN den varme- rigtige oliekamin

- dejlig nem varme
- god økonomi
- indbygget tank...

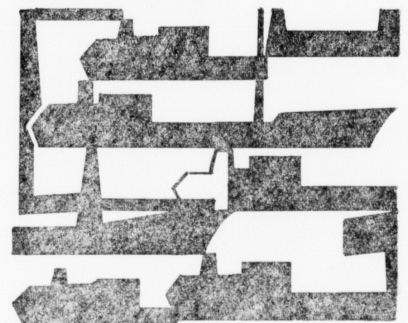
Pf. Valdemar Lützen
Tórshavn — tlf. 1020

FRUNTATATTUR 2

Eina so vil eg vísuna kvøða,
hvørki um fyrikantað ella runt,
hvørki um dygdir ella lastir,
men um tær gentur, sum brúka frunt.

FØROYA BANKA SPAR-OG-LÁN

Tað ber væl til at ognast útróðrarbát við »Spar-og-lán»

SPAR-OG-LÁN grundreglurnar eru soleiðis:

Tann, ið regluliga sparir í eitt ár, kann lána tíka nógv.

Verður regluliga spart í hálvtannað ár, kann verða lánt hálvaðrúferð tað sparda.

2 ára sparing gevur meguleikar fyrri at lána dupult

av tí sparda — t.v.s. at hann hevur 3 ferðir 2 ára

sparing at ráða yvir.

Afturgjaldingin er litið tyngri enn tann venliga spar-

ingin.

Avtalið SPAR-OG-LÁN samarbeiði við okkum. —

Sparipeningurin gevur hægstu innlánsrentu. — Láni-

markið, umframt tað sparda, er 15.000 kr. uttan serliga

trygd — og bankin spyr ikki, hvussu peningurin

verður nýttur.

FØROYA BANKI